זרע קודש — שמיני

במד' כל שבעת ימי המלואים הי' משה משמש בכהונה גדולה וכסבור של ב"ז אמר לו הקב"ה לא שלך הוא אלא של אהרן אחיך כי הנה משה הי' שושבינא דמלכא ואהרן שושבינא דמטרוניתא דמצינו במשה שהי' מתרעם על ישראל ואמר להם ממרים הייתם עם ה' כו' וכמה ענינים כאלו ואמר להם כי עם קשה עורף הוא כי הוא הי' שושבינא דמלכא והי' התקרבותו למלך מ"ה הקב"ה וידע טובו ית"ש כמ"ש אני אעביר כל טובי על פניך ועי"ז המשיך מדת רחמיו ית"ש לכנס"י נמצא שקרב הקב"ה לכנס"י כדרך שושבין של החתן שמקרב אותו להכלה על התקרבותו להחתן מוליך אותו להכלה ואהרן הי' מדתו לקרב כנס"י להקב"ה כדרך שושבין הכלה שמקשט ומלביש את הכלה ומוליכה להחתן כן עשה אהרן רודף שלום והשיב רבים מעון וקישט את כנס"י שתבוא לפניו ית"ש לאמר חזי במאי ברא אתינא קמך והנה הי' משה עי"ז מוליך וממשיך לישראל המ"ט שערי בינה ע"י שהי' משה מדבק א"ע שם בעולמות עליונים ואח"כ ירד לישראל והמשיך הארה מעולמות עליונים להם והי' כוונתו לבוא לא"י ולהמשיך להם גם שער הנו"ן ואז לא יחטאו עוד ויהי' רק טוב להם לעולם וז"ש לא אוכל עוד לצאת עוד מעוה"ז ולבוא אח"כ מעולם העליון לתוכו להמשיך הארה מעולם העליון שמ"ט ש"ב כבר המשיך להם וה' אמר אלי לא תעבור את הירדן ירד נו"ן להוריד שער הנו"ן וזהו שנתן מסוה על פניו כשבאו ישראל לדבר עמ' כי המשיך הארה מעולם שהי' דבוק בו והלביש שיכלו ישראל להשיג והנה הכהן הי' צריך להיות מבחי' שושבינא דמטרונותא הנ"ל שזהו ענין הקרבן אדם כי יקריב מכם קרבן לה' לקרב א"ע לה' וצריך הכהן לקרב אותו ולהחזירו בתשובה שזהו ענין שושבינא דמטרונותא וז"ש במדרש שכל שבעת ימי המילואים הי' משה משמש בכהנה גדולה כמ"ש ז"ל ששימש בחלוק לבן שאין בו אימרא רומז באיזה עולם הי' דביקות שלו בלבנונות העליון שאין בו אימרא הוא ע"ד שאמרו בראשית נמי מאמר הוא וקשה למה ל"א ויאמר רק שאין שייך שם לשון דיבור ואמירה ששם רק מחשבה עליונה בחי' ראשית וז"ש שאין בו אימרא לשון מאמר אין שייך שם ואמר לו ית"ש לא שלך אלא של אהרן כנ"ל שצריך להיות בבחי' שושבינא דמטרונותא וז"ש משה לאהרן למה אתה בוש לכך נבחרת כי יש צדיק שעובד ה' ביראה גדולה עד שא"א לו לדבר כלל ולהמליץ בעד ישראל מחמת יראה גדולה ובושה ממנו ית"ש ויש צדיק שממליץ תמיד על ישראל כמו אהרן כנ"ל וז"ש שהי' אהרן בוש גי' חש שהוא לשון שתיקה שהי' שותק להמליץ טוב בעד ישראל כי הי' סבור שכיון שנבחר לכהן טוב לדבק א"ע ביראה נפלאה הזאת שיהי' שותק מחמת בושה ואמר משה למה אתה בוש גי' חש כנ"ל לכך גי' מל לשון מלל כמ"ש חז"ל חשמל עתים חשים עתים ממללות כענין שביראה גדולה חשות ואח"כ מלמדים זכות עלינו וז"ש לכך לבחרת גי' מל כנ"ל להמליץ על ישראל בבחי' שושבינ' דמטרונותא כנ"ל:

ואת שעיר החטאת דרוש דרש משה כו' אמרו ז"ל דרוש דרש חצין של תיבות כי הנה יש בחי' נפש רוח נשמה חי' יחידה שבחי' יחידה אין לנו עתה רק למשה הי' בחי' זו ויש נגד נרנ"ח פשט רמז דרוש סוד ויש עוד בחי' חמישית שגבוה יותר מהסודות שיש לנו עתה שהוא נגד בחי' יחידה נמצא שבחי' דרוש הוא הממוצע בין בחי' פשט רמז ובין בחי' סוד של עתה והנעלם יותר וכן משה הי' בחי' ממוצע כי מחציו ולמעלה מלאך ומחציו ולמטה איש ולכן נקרא איש האלקים ולכן משה גי' פרנסה כנזכר לקמן שרומז לממוצע כן משה והוא הי' המקשר את ישראל לאביהם שבשמים ולכן דרוש דרש חציו של תיבות כנ"ל שבחי' דרוש ממוצע ומחבר חלק בחלק ולכן דרש מחבר חלק זה שבתורה עם חלק שאח"כ ולכן משה שהי' הוא ג"כ ממוצע הי' בחי' דרוש וכן לוי לשון חיבור כי הי' באמצע השבע הצדיקים שהורידו שכינה לארץ ולכן רמז דרש גי' ז"פ חסד שהמשיך חסדים מבחי' העליונות לכל זי"ה:

וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם כתיב ידו וקרינין ידיו גם להבין מה שהוצרכו אח"כ שניהם לברך את העם רק כי הכהן הוא מעורר אתערותא דלתתא כי הוא שושבינא דמטרונותא לקרבם וז"ש ושמו את שמי על בנ"י ועי"ז ואני אברכם לישראל ע"י אתערותא שלהם והנה באמת הוצרכו כאן לברכת שניהם משה ואהרן שעי"ז נתעורר הברכה בשלימות והנה אהרן בחי' יד שמאל ומשה ימין רק ע"י שאהרן הניף ידו עי"ז הוניף ב' ידים כי ע"י אתערותא דלתתא בא ממילא אתערותא דלעילא ולכן ברכו אח"כ שניהם אותם ועד"ז נבין מ"ש בתחלת הפרשה וכפר בעדו ובעד העם כו' ואח"כ וכפר בעדם כו' ג"כ ע"ד הנ"ל שהתעורר תחילה האתערותא כנ"ל:

זאת החי' אשר תאכלו מכל הבהמה כו' התחיל בחי' וסיים בבהמה כדקדוקם ז"ל גם למה דייקא כאן בהתחלת הענין אמר זאת ול"א כן אח"כ בעופות ודגים רק למדה אותנו התוה"ק ורמזה לנו החביבות ית"ש אותנו שלכן התיר לנו הטהורים ואסר הטמאים שהטהורים מקבלים חיותם ממדת מלכות דקדושה בחי' שם ב"ן ומלכותו בכל משלה ומחי' את כולם לא כן הטמאים מקבלין חיותן מסטרא דקליפה ממדות מלכות דקליפה ב"ן דקליפה וז"ש זאת מדת מלכות נק' זאת החי' שהוא מחי' אשר תאכלו מכל הבהמה גי' ב"ן מה שהוא מקבל חיותו ממדת ב"ן דקדושה וזאת תאכלו ולא הטמאים וז"ש במד' שחבב אותנו ית"ש בהפרשתינו מטמאים ולא עוד אלא שחתם בגופינו השם שד"י שי"ן בחוטם ודל"ת ביד ויו"ד בברית כמ"ש בס' להורות שנמשך ממדת מלכות החיות הנ"ל עד סוף כל הבחי' עד שאמר לעולמו די כדרך שכ' במ"א בענין ר"ת מהאבות שגי' אהי' וס"ת חילוף שד"י להורות על המשכה מראשית עד אחרית הקדושה:

כל מפרסת פרסה ושוסעת שסע פרסות מעלת גרה בבהמה אותה תאכלו נקדים לפרש מ"ש וגם מקנינו ילך עמנו לא תשאר פרסה להבין מה זה שאמר כבר מקודם וגם מקנינו ילך עמנו ואח"כ אמר לא תשאר פרסה כפל הלשון וגם הלא לאו בפרסה תליא מילתא רק בבהמות רק כי הנה יש פרסה בגוף האדם הנקרא חצר הכבד הפרוס על דופן הבהמה ומפריש בין אברים שהם רוחנים מחזיקים רוח וחיות האדם ובין אברים שבהם הפרש והפסולת מהמאכלות וזה נגד קליפת נוגה שהוא ממוצעת בין הקדושה והקליפות הטמאות ולפעמים נאחזת בקדושה ולפעמים בקליפה כי הוא סביב הקדושה כמ"ש ונוגה לו סביב וז"ש משה לפרעה לא תשאר פרסה אפי' בחי' פרסה לא תשאר רק נוטלים אותה עמנו אפי' בחי' פרסה

זו שבין אברים הרוחנים לגשמיים בחי' קליפת נוגה כנ"ל כי נוציא מכאן כל נ"ק וא י' בחי' פרסה נוגה הנ"ל ג"כ נוציא וכיון שיש בו צד שנוטה לקדושה והוא בין האור והחושך וזהו הי' השקליא וטריא בגמ' דפסחים אי נגהי יממא ואי נגהי לילא כי הוא בין האור והחושך וממוצעת בין שניהם בין הקדושה והקליפה והנה זאת עבודת האדם בעוה"ז להפריש בין רע לטוב ובין הקליפה הטמאה ובין הקדושה וזהו סימן טהרה הי' כל מפרסת ותרגום סדיקא פרסתה שפרסה זו כנ"ל הוא פרוסה וסדוקה ומבדלת צד שנוטה לקדושה מצד שנוטה לטומאה שלא לערב טו"ר וז"ש שוסעת פרסה והסימן הב' הי' מעלת גרה הוא ג"כ ע"ד הנ"ל כי האכילה אם אוכלים בקדושה הוא מצוה ואם לתאווה הוא מפריד ומקלקל כח קדושת נשמתו והאכילה ממצעת הנשמה והגוף כי האכילה הוא גשמיות וגופניות ואם אוכלים אותה בקדושה מחזקת הרוחניות שהאכילה נחשבת למצוה ומעלה את האכילה ההוא ומוציא נ"ק ממנה וז"ש מעלת גרה לרמוז שמעלה את האוכל שאוכל וכן בעופות הי' הסמני' עד"ז אינו דורס שכשדורס המאכל למטה זה מורה שאינו מעלה המאכל אדרבא מורידו ודורסו לארציות יותר משהי' וזפק וקרקבנו נקלף רומז ע"ד ההבדל בפרסות הנ"ל שהבדל בין האברים מחזיקים הפרש והפסולת בין שאר האברים וכשיוגמר הבירור השלם מכל נ"ק יבוא הגואל לעתיד ב"ב ולכן "מה "שהי' "הוא שיהי' ר"ת משה שהוא יהי' הגואל לעתיד כי הוא כולל כל הנשמות ומשה גי' פרס ה' שמברר כל נ"ק ששייך לקדושה ועל ידו מתבררים:

והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני ולא תטמאו את נפשותיכם בכל השרץ כו' כי אני ה' המעלה אתכם מאמ"צ כו' והייתם קדושים כי קדוש אני אני י"ל להבין הכפל גם מה שפי' רש"י והייתם קדושים לפי שאני אקדש אתכם בעוה"ז ובעוה"ב דהנה בכל מצוה שאדם עושה ממשיך על עצמו ועל נפשו קדושה עליונה ע"י שעושה מעשה באבריו ומכניסין לקדושה ע"י הכנסתן בעשיות המצוה משא"כ כשהוא רק סור מרע איך בזה ממשיך קדושה על נפשו כיון שאין מכניס עצמו בעשיית המצוה הקדושה באבריו רק שאינו מטמא אותן רק ע"ז אחז"ל ישב ולא עבר עבירה נותנין לו שכר כעושי מצוה שממשיכין עליו קדושה מלמעלה כאילו עשה מצוה כיון שקיים רצונו ית"ש במה שלא עבר עבירה וז"ש הכ' כאן שע"י פרישת ישראל עצמן מדברים טמאים ימשיך ית"ש עליהם קדושה כאילו הי' ממשיכים על עצמם קדושה ע"י עשיות המצוה והייתם קדושים כי קדוש אני ולא תטמאו את נפשותיכם כו' ע"י שלא תטמאו אמשיך עליכם קדושה והנה לכאורה יאמר האדם כיון שאכילה הוא צורך גבוה ושולחנו של אדם מכפר עליו כי מקרב הנ"ק שבתוך המאכלים לו ית"ש הם ניצוצי נשמתו של אדם א"כ יש סברא לומר כיון שגם בהדברים הטמאים יש חיות אלקי שבכל דבר א"א בלתי חיותו ית"ש וזהו ענין הנ"ק שבהם וא"כ טוב לי לאכול דברים טמאים ג"כ ולהעלות הנ"ק שבהם ובאמת אין הדבר כן כי הזוהמא שבדברים טמאים הם יותר על הנ"ק האלו ומשוקעים הנ"ק שבהם מאוד וא"א להעלות האוכל הנ"ק מפסולת הזוהמא רק ית"ש בעצמו לז"א אח"כ כי אני ה' המעלה אתכם כו' פי' נ"ק שלכם משורש נשמתכם ואפי' לא תעלו אתם הנ"ק האלו עכ"ז והייתם קדושים תמשיכו קדושה על עצמיכם כנ"ל שאקדש אתכם מלמעלה כאילו הוצאתם אתם נ"ק וע"י הסור מרע כנ"ל יחשב לכם כאילו עשיתם הטוב ע"י שתסורו מרע ולא תאכלום במצות:

[לקוטים]אמרו ז"ל ששימש משה בז' ימי המילואים בחלוק לבן שאין בו אימרא וכתבנו ע"ד בראשית נמי מאמר ועכ"ז לא כתיב בי' ויאמר והענין כי משה הי' מעולם גבוה מאוד סוד הדעת שאין שום בחי' יוכל להשיגה רק במתנת חנם מאוצר וחנותי את אשר אחון כו' ולכן אומרים אתה חונן לאדם דעת כו' שא"א להשיגה רק בחנינה:

והזהרתם את בנ"י מטומאתם דרשו ז"ל שאפי' שהם בטומאתם אני בתוכם והנה כתיב וארא מתבוססת בדמיך כי היינו בערות הארץ מתגוללים בדמים טמאים וי"ת עשה לנו טובות ונתן לנו דם פסח ודם מילה ועל ידם נעשה לנו מעוונות זכיות וזהו שרמז בר"ת "לך "בדמיך "חיי ר"ת חלב שדם נעכר ונעשה חלב ומי יתן טהור מטמא מהכל ע"י שעשו תשובה וקבלו מצות התורה המאור שבה מחזירן למוטב אם אבן הוא נמוח כו' כמ"ש ז"ל והנה תשובה קדמה לעולם כי אמרו המלאכים לפניו ית' האדם עתיד למחטי קמך והשיב ית' בראתי תשובה וצריך לעשות תשובה כ"כ עד שיחזיר ג"כ אחרים בתשובה ויזכה בתורה ללמוד וללמד וז"ש בטהרת מצורע שתי צפרים כו' צפור השחיטה רמז לזביחות יצרו בתשובה ואת הצפור החי' ישלח ע"פ השדה רומז שילמד לאחרים ויחזירם ויעוררם בתשובה ועי"ז יהי' זדונות כזכיות וז"ש והזהרתם לשון זר ועטרה יהי' לבנ"י מטומאתם כי עוונות יהיו כזכיות וכח זה בידינו ע"י שי"ת שוכן עמנו גם בעת טומאתינו בעוונות ועוזר אותנו לתשובה והנה בס' נועם אלימלך פי' אשת חיל עטרת בעלה ע"ד הנ"ל שמעוונות שמצד יצה"ר בחי' אשה כשעושה תשובה נעשה עטרת והנה ית' אמר לישראל ליתן להם ארץ ישראל ארץ זבת חלב ודבש ולהבין וכי דור המדבר דור דיעה הי' חפצים לאכול רימונים ותמרים וכדומה רק כ"ז מורה על מדריגות הקדושה שבארץ ישראל ומקודם היו צריכים לילך במדבר מקום נחש שרף ועקרב הם בחי' העוונות והקליפות שגרמו בחטאם בהיותם במצרים וע"י המסעות מ"ב שהם נגד שם ב"ן מ"ב בררו הכל ובאו לא"י למדריגות אשת חיל עטרת בעלה ולכן בק"ש על הארץ הטובה אשר אני נותן על תיבות נותן כתיב שם יב"ם ר"ת "בני "ישראל "מטומאתם שבא"י נעשו אשת חיל עטרת כנ"ל וזהו ענין הספירה שהם ימי תשובה כי יש נון שע"ת וסופר את כל יום כדרך החושק לאיזה דבר שיבוא לו אחר זמן שכל יום ארוך עליו מאוד כן מצפין לבוא בכל עת יותר לתשובה ולכן סופר כל יום שכל מה שעבר יום הוא קרוב יותר לתשובה וסופר יותר ומצפה מתי יבוא היום שיבוא לתשובה שלימה:

גם י"ל והזהרתם את בנ"י מטומאתם למשל איש ישראל נחשב אצלו לעבירה שלא למד כל היום הגם שכבר קרא ק"ש שחרית וערבי' ומצער עצמו ועד"ז אם עשה מצוה בפניות וע"ז עצמו צריך ליתן לישראל זר וכתר:

(לקוטים)סנפיר וקשקשת מורה שצריך משמרת למשמרת: